

Εξώφυλλο

ISSN: 2944-9391

Η ΨΗΦΙΑΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ▪ ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2023 ▪ ΤΕΥΧΟΣ #281

ΤΟ 2023

ΣΕ 10 ΑΡΘΡΑ

Η ΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ, ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Οι πιο διαβασμένες ειδήσεις στον Τύπο Ιωαννίνων,
τη βδομάδα που πέρασε

1 Το σωματείο διανομέων καταγγέλλει την Ασφάλεια Ιωαννίνων

ΤΟ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟ Σωματείο Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Διανομέων Ιωαννίνων (ΣΒΕΔΙ) καταγγέλλει ένα περιστατικό, που σύμφωνα με τη σχετική ανακοίνωση συνέβη στις 2 Δεκεμβρίου.

<https://typos-i.gr/article/swmateio-di-anomewn-kataggellei-thn-asfaleia-iwan-ninwn>

2 Τουρισμός: Πόσο (αν) έτοιμα είναι τα Γιάννενα;

Τα Γιάννενα είναι ανέτοιμα να διαχειριστούν τα όλο και μεγαλύτερα τουριστικά μεγέθη. Η φετινή χριστουγεννιάτικη σεζόν, η πιο βασική τουριστική για την πόλη και το νομό, αποδεικνύει ότι οι υποδομές και κυρίως, το σχέδιο (αν υπάρχει), δεν επαρκούν.

<https://typos-i.gr/article/gianne-na-mia-anetoimh-polh>

3 Μια βρώμικη χριστουγεννιάτικη πόλη...

Τα μικροσωματίδια της αιθαλομίχλης δεν ήταν το μοναδικό πρόβλημα της πόλης των Ιωαννίνων, αυτές τις χριστουγεννιάτικες ημέρες. Σημαντικό πρόβλημα και οι όγκοι σκουπιδιών, οι οποίοι παραμένουν και σήμερα σε πολλά σημεία.

<https://typos-i.gr/article/mia-brwmikh-xristoygenniatikh-polh>

4 Χριστούγεννα με πολύ κόσμο στα Γιάννενα

<https://typos-i.gr/article/xristoygenna-me-poly-kosmo-sta-giannena>

Ο Τύπος χρειάζεται τη στήριξή σας

Ο Τύπος Ιωαννίνων typos-i.gr, είναι ένα ανεξάρτητο, συνεταιριστικό μέσο ενημέρωσης στα Γιάννενα, με τρεις εργαζόμενους πλήρους απασχόλησης.

Τίποτα από τα παραπάνω δεν είναι δεδομένο στα ΜΜΕ.

Είναι επίσης ένα μέσο ενημέρωσης που θέλει και επιδιώκει να βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στους αναγνώστες και τις αναγνώστριές του. Γιατί το αναγνωστικό κοινό είναι πάντα αυτό που τελικά έχει τον τελευταίο λόγο. Και έτσι πρέπει. Αυτό που θέλουμε, είναι προοπτικά να βασιζόμαστε αποκλειστικά στις συνδρομές των αναγνωστών και αναγνωστριών μας.

Η επιβίωση της δημοσιογραφίας, πόσο μάλλον σε τοπικό επίπεδο, δεν είναι εύκολη υπόθεση.

Με την προϋπόθεση της αλληλεπίδρασης και της συνειδητοποίησης του πραγματικού ρόλου ενός μέσου ενημέρωσης, ο «Τύπος Ιωαννίνων» ζητάει τη στήριξή σας.

Τη στήριξη του καθενός και της καθεμίας από εσάς που μας διαβάζει τόσα χρόνια και που μας εμπιστεύεται.

Κάνοντας μια συνδρομή μέσω του **Patreon**, με 5 ευρώ το μήνα, στηρίζετε την ύπαρξη του typos-i.gr και όλων των πραγμάτων που δημιουργούμε.

Από τις καθημερινές ειδήσεις και την ενημέρωση, μέχρι τις εκδόσεις, τα ντοκιμαντέρ κ.ο.κ.

Για να κάνετε τη συνδρομή, πατήστε το κόκκινο «κουμπί» στο τέλος του άρθρου ή απλά, τον εξής σύνδεσμο: https://www.patreon.com/TyposI?fan_landing=true

Μέσω του Patreon, μιας πλατφόρμας στήριξης δημιουργών περιεχομένου, θα μπορείτε να βλέπετε είτε αποκλειστικό περιεχόμενο, άρθρα που ανεβαίνουν μόνο εκεί δηλαδή και όχι δημόσια, είτε να έχετε πρόσβαση νωρίτερα σε podcasts, ψηφιακά έντυπα, είτε να συμμετέχετε σε κληρώσεις για θεάματα που γίνονται στα Γιάννενα.

Επίσης, μπορείτε εκεί να δείτε όλο το **ντοκιμαντέρ By the Lake**, για τη μουσική σκηνή των Ιωαννίνων μεταξύ 1975-1995, αλλά και να κατεβάσετε **δύο ψηφιακές εκδόσεις** του Τύπου Ιωαννίνων.

Επιπλέον, κάθε συνδρομητής-τρια θα λάβει έναν κωδικό έκπτωσης για τον επόμενο τόμο «**25+1 ρετρό ιστορίες**» που θα κυκλοφορήσει το 2024.

Ουσιαστικά, μέσω του Patreon, κάνετε μια πάγια εντολή για κάθε μήνα μέσω της τραπεζικής σας κάρτας. Δεν πρόκειται να σας ζητηθούν τραπεζικοί κωδικοί ή ο,τιδήποτε προσωπικό. Το Patreon είναι μια αναγνωρισμένη και ασφαλής πλατφόρμα στήριξης δημιουργών.

Αν έχετε πρόβλημα στην εγγραφή, μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας με mail ή στο messenger της σελίδας του Τύπου στο facebook, για πληροφορίες.

 BECOME A PATRON

Τι διαβάσαμε περισσότερο το 2023

Η χρονιά που φεύγει δεν ήταν δα και η καλύτερη, ειδικά από πλευράς φυσικών καταστροφών και απωλειών, στην Ελλάδα. Η λίστα που ακολουθεί, περιλαμβάνει τα δέκα πιο διαβασμένα άρθρα στον Τύπο Ιωαννίνων typos-i.gr, για το 2023. Από τα περιουσιακά στοιχεία του περιφερειάρχη, μέχρι πανεπιστημιακές καταγγελίες για καθηγητική αυθαιρεσία και από τον κίνδυνο πλημμύρας στα Γιάννενα, μέχρι την ονομασία της πόλης. Ιδού:

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

1

Ένας μισθός περιφερειάρχη, ένα μεγάλο δάνειο και 7000 ευρώ από ακίνητα

Η περιουσιακή κατάσταση του... δια βίου περιφερειάρχη Ηπείρου, Αλέκου Καχρμάνη, είναι το πιο διαβασμένο άρθρο του Τύπου Ιωαννίνων για το 2023. Η δημοσίευση των πόθεν έσχεσ των πολιτικών προσώπων, είναι πάντα χρήσιμη και διαφωτιστική.

2

Ιωάννινα: το «μυστήριο» της ονομασίας

Πώς πήραν το όνομά τους, τα Ιωάννινα ή Γιάννενα ή Γιάννινα; Η απάντηση δεν περιορίζεται σε μια και μόνη εκδοχή και πάντα, το ερώτημα της ονομασίας της πόλης είναι ένα ενδιαφέρον θέμα.

3

Ανοιχτή συναυλία του Θ. Παπακωνσταντίνου στα Γιάννενα

Τι μπορεί να είναι πιο δημοφιλές από μια συναυλία του Θανάση Παπακωνσταντίνου; Μα, μια συναυλία του Θανάση, με ελεύθερη είσοδο. Ο καλλιτέχνης ήρθε για δεύτερη φορά μέσα σε λίγους μήνες στην περιοχή, ως προσκεκλημένος της Ελληνικής Εταιρείας Θεραπείας Πόνου και Παρηγορικής Φροντίδας (ΠΑΡΗ.ΣΥ.Α.), η οποία εκείνη την περίοδο διοργάνωσε στην πόλη το 23ο πανελλήνιο συνέδριο περιοχικής αναισθησίας, θεραπείας πόνου και παρηγορικής φροντίδας.

4

Μέτσοβο: Η μόνη γυναίκα δήμαρχος στην Ήπειρο

Μια από τις πλέον διαβασμένες ειδήσεις της χρονιάς που φεύγει, είναι η εκλογή της Μαρίας-Χριστίνας Αβέρωφ, στον Δήμο Μετσόβου. Η κα Αβέρωφ είναι η μόνη γυναίκα δήμαρχος στην Ήπειρο.

5

Αναστάτωση στην πλατεία Μαβίλη

Τον περασμένο Μάιο γίνεται μια πρώτη απόπειρα να συμμαζευτούν κάπως τα τραπεζοκαθίσματα, που καταλαμβάνουν δημόσιο χώρο στα Γιάννενα, με «εκστρατεία» στην πλατεία Μαβίλη για να απομακρυνθούν τα διαχωριστικά. Αργότερα, θα επανέλθουν σε διάφορα σημεία της πόλης...

6

Μικροί σεισμοί αισθητοί στην πόλη των Ιωαννίνων

Ασήμαντες, αλλά και αισθητές δονήσεις καταγράφονται στις 14 του περασμένου Φεβρουαρίου. Έχουν επίκεντρο μέσα στα Γιάννενα, στην Παμβώτιδα.

7

Διαγραφές φοιτητών στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων: Αντιδράσεις από την Πανσπουδαστική

Τον περασμένο Οκτώβριο, η Πανσπουδαστική καταγγέλλει ότι το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων θα ξεκινήσει να εφαρμόζει το νόμο για διαγραφές φοιτητών που ξεπερνούν το χρόνο φοίτησης. Επίσης, συσχετίζει τις διαγραφές με την παράκαμψη του άρθρου 16, ως δημιουργία «πελατείας για ιδιωτικά πανεπιστήμια».

8

Καταγγελία στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων: «Απολύθηκε γιατί δεν επέστρεψε χρήματα»

Το Πανελλαδικό Σωματείο στην Έρευνα και την Τεχνολογία καταγγέλλει ένα περιστατικό που έλαβε χώρα στο τμήμα Βιολογικών Εφαρμογών και Τεχνολογιών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Κατήγγειλε συγκεκριμένα καθηγητή του ΒΕΤ ότι απέλυσε υποψήφια διδάκτορα γιατί δεν του επέστρεψε χρήματα από τη σύμβαση με την οποία εργαζόταν στο εργαστήριο. Το περιστατικό, δυστυχώς, δεν ήταν το πρώτο στο ίδρυμα.

9

Ο «Γορ γορ» γίνεται δήμαρχος Ιωαννίνων

Ένα ρετρό κείμενο, ενόψει των δημοτικών εκλογών του περασμένου Οκτωβρίου, είναι στα 10 πιο διαβασμένα κείμενα του Τύπου Ιωαννίνων. Ο Γρηγόρης Σακκάς υπήρξε ένας από τους πιο... γλαφυρούς δημάρχους της πόλης και υπηρέτησε για δύο θητείες.

10

ΕΛ05ΑΡSFR009: Ο «δυνητικός κίνδυνος» πλημμύρας στα Γιάννενα

Οι καταστροφικές πλημμύρες στη Θεσσαλία, ανέδειξαν πόσο ανετοιμη και απροσάτευτη είναι η Ελλάδα, απέναντι στα «νέου τύπου φυσικά φαινόμενα». Και όμως, η μελετητική τουλάχιστον προειδοποίηση υπάρχει, ασχέτως αν οι ελληνικές αρχές, αυτοδιοικητικές και κυβερνητικές, βρίσκονται συνήθως κάτω των περιστάσεων. Η μελέτη και το εργαλείο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τον κίνδυνο πλημμύρας, συνιστούν μια δυνατότητα εκτίμησης κινδύνου, αλλά και πρόληψης των καταστροφών. Το Flood Risk αναπτύχθηκε στο πλαίσιο της οδηγίας της ΕΕ για την εκτίμηση και τη διαχείριση των κινδύνων πλημμύρας, με μηχανισμούς διαχείρισης κινδύνου. Περιλαμβάνει και την Ήπειρο.

Πατώντας πάνω στον τίτλο μεταφέρεστε στο αντίστοιχο θέμα στην ιστοσελίδα του typos-i.gr

Αυτοί που «έφυγαν» το 2023

[ΤΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Ο **Τόνι Νέγκρι** υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους θεωρητικούς της Αριστεράς, κυνηγημένος για τη δράση του, αλλά και πάντα με κρυστάλλινη αναλυτική σκέψη που τον συνόδευε μέχρι τα τελευταία χρόνια της συγγραφικής του δραστηριότητας. Ο Νέγκρι ήταν η καλύτερη απάντηση στον συστημικό μανιαϊσμό για το «ποιος είναι και ποιος όχι τρομοκράτης». Στην Ελλάδα, πέθανε σε προχωρημένη επίσης ηλικία ο **Βασίλης Βασιλικός**. Μπορεί να ήταν ένας λογοτέχνης βασικά, αλλά ο Βασιλικός άφησε ένα ανεξίτηλο αποτύπωμα που διαπέρασε το χαρτί των βιβλίων του. Το «Z» αποτύπωσε τη δράση του παρακράτους της Δεξιάς στην Ελλάδα, με αφορμή τη δολοφονία Λαμπράκη, με έναν τρόπο τόσο περιγραφικό, ρεπορταζιακό και ζωντανό, που κράτησε πράγματα ζωντανά μέχρι σήμερα, με μια παρακαταθήκη: Να μείνουν ζωντανά. Η **Μυρσίνη Ζορμπά** που πέθανε φέτος, ήταν ένας άνθρωπος με ιδιαίτερη δράση στη λογοτεχνία, αλλά και στην πολιτική.

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Το 2023 άφησε τον κόσμο χωρίς δύο τεράστιες μουσικές οντότητες: Τον **Ντέιβιντ Κρόσμπι** και τον **Ρόμπερτ Ρόμπερτσον**. Με σχεδόν παράλληλη δραστηριότητα, από τη δεκαετία του '60 κιόλας, οι δύο τους συνέδεσαν την ύπαρξη, τις σκέψεις και κυρίως, τη μουσική και τους στίχους τους, με ό,τι άλλαξε τον κόσμο, τότε. Ο Κροζ περισσότερο, όντας μέλος αυτού του υπέροχου κοινοβίου, όπου έδρασαν οι Jefferson Airplane, οι Grateful Dead, οι Byrds, οι CSN&Y και τόσος ακόμα. Ο Ρόμπερτ, όντας η ψυχή μιας από τις σημαντικότερες μπάντες που πάτησαν στον πλανήτη, των Band, είτε μαζί με τον Ντίλαν, είτε (κυρίως) χώρα. Αμφότεροι, μέλη μιας γενιάς που βρίσκεται σε διαρκή αποδρομή, άλλοτε νικηφόρα, άλλοτε νικημένη, άλλοτε συμβιβασμένη. Στην Ελλάδα, ο **Βασίλης Καρράς** ήταν η πιο εμβληματική απώλεια. Ο Καρράς, η πορεία και τα κομμάτια που ερμήνευσε ήταν μια συνεκδοχή του νεοελληνικού «πολιτισμικού κεφαλαίου», όσο και αν αρέσει ή όχι αυτό. Ενσάρκωσε με απόλυτο τρόπο το νεοελληνικό μοντέλο του λαϊκού τραγουδιστή, σε ένα πλαίσιο που χαρακτήρισε δεκαετίες

ακμάζουσας, αλλά και ψευδεπίγραφης κοινωνικής ευμάρειας και απόλυτης παρακμής της, όντας ο ίδιος ξηγημένος και εντάξει τύπος.

Πίσω, στους κολασμένους ετούτου του κόσμου, ο **Σέιν μακ Γκόβαν** μπορεί να μην ήταν «για τους πολλούς», αλλά ήταν προσωπικότητα, από αυτές που πρέπει να διαλέξεις τι θα θαυμάσεις επάνω της, μακριά από μπαρμπαδίστικες και κοινότοπες συμβουλές. Ο γέτης των Pogues έγραψε ένα πολύ μεγάλο κομμάτι του κεφαλαίου, αυτού που σήμερα θα το ακούσετε και ως «ο νέος ήχος των '80s». Επίσης, ήταν ψυχούλα, όπως συνήθως αυτού του τύπου οι κολασμένοι... Μαζί τους μετριούνται άλλες τρεις μεγάλες μουσικές απώλειες: Ο **Τζεφ Μπεκ** ήταν ο «λευκός Χέντριξ» και αυτό δεν ήταν καθόλου υπερβολή. Ο **Τομ Βερλέιν** των Television ήταν ο «εναλλακτικός Χέντριξ», αν και ο Γκρεγκ Σέιτζ είναι ακόμα εν ζωή, κάπου στην όγδοη δεκαετία του και αυτός. Η **Τίνα Τέρνερ** ήταν η επιτομή της γυναικείας χειραφέτησης, σε καιρούς που ήταν μια συλλογική και αγωνιστική υπόθεση.

ΟΙ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟΙ

Φέτος, πέθαναν δύο άνθρωποι που με τον τρόπο τους, συνδέθηκαν πολύ με το τηλεοπτικό κοινό της Ελλάδας. Δύο ηθοποιοί, όχι δα σεξηπικού επιπέδου, αλλά ταλαντούχοι και «ομιλούντες» και σε μικρότερες ηλικίες (από αυτές δηλαδή που λες «εντάξει, πεθαίνουν τα ινδάλματά μας, αλλά μεγαλώνουμε»). Ο **Μάθιου Πέρι** ήταν ο πιο γνωστός, γιατί ήταν ο Τσάντλερ στα «Φιλαράκια», τον πιο επίμονο συνοδό του ελληνικού κυριακάτικου τραπέζιου και μιας ολόκληρης γενιάς που δεν έζησε ακριβώς όπως οι τηλεοπτικοί ήρωες της σειράς, αλλά ίσως πλησίασε λίγο. Ο **Αντρέ Μπράουερ** πάλι, ήταν ο κάπτεν Χολτ του Brooklyn 99, της κωμικής αστυνομικής σειράς που πήρε, σε ένα βαθμό, την τηλεοπτική σκυτάλη από την εποχή των «Friends». Ο **Λανς Ρέντικ** τέλος, ήταν ίσως ο πιο καρατερίστας από όλους. Μέλος της «παρέας των Βοστονέζων» που έφτιαξε το Wire, την καλύτερη τηλεοπτική σειρά όλων των εποχών, ο κάπτεν Ντάνιελς, αλλά «πέρασε» και σε πιο πρόσφατα κοινά ως αμάσπτος ρεσεψιονίστ στο Τζον Γουίκ.

Η ποιήτρια

Η απώλεια της Μαρίας Λαϊνά πέρασε ελαφρώς στα «ψιλά» και αυτού του τύπου ο «δημόσιος επικήδειος» αντικατοπτρίζει ίσως ένα από τα ζητήματα της ελληνικής κοινωνίας. Η Λαϊνά υπήρξε μιας από τις σημαντικότερες δημιουργούς στην Ελλάδα, πολυβραβευμένη, μεταφρασμένη και κυρίως, η πιο ισχυρή μινιμαλιστική ποιητική φωνή σε αυτό το κομμάτι του πλανήτη.

Ο «Ξανθός»

Ο Γιάννης Ιωαννίδης δεν ήταν ούτε ποιητικός, ούτε προσηνής, ούτε καν πολιτικά προσφιλής, καθώς εξέφραζε πολύ συζητήσιμες απόψεις στον πολιτικό του βίο. Ήταν όμως ο άνθρωπος που έβαλε το ελληνικό μπάσκετ σε μια τροχιά διαφορετική, ακόμα και από την περίοδο των περιστασιακών θριάμβων. Ο Ιωαννίδης κάθισε σε πάγκους των μεγαλύτερων ελληνικών ομάδων και παρότι το μπάσκετ δεν του επέστρεψε στο 100% αυτά που δικαιούταν, το χαρακτήρισε όσο κανείς άλλος μέχρι στιγμής, στην Ελλάδα.

Ο Μωυσής Ελισάφ

Τα Γιάννενα είχαν τη δική τους μεγάλη απώλεια, το 2023. Ο Μωυσής Ελισάφ πέθανε ως εν ενεργεία δήμαρχος, θα μείνει όμως στην ιστορία ως μια πολύ σημαντική προσωπικότητα της επιστήμης και της σκέψης. Ο άνθρωπος που ήταν πολύ γνωστός έξω από τα σύνορα των Ιωαννίνων και της Ελλάδας, προσπάθησε να επιστρέψει ένα κομμάτι αυτής της λάμψης, στον τόπο του.

ΟΙ ΣΙΝΕΜΑΤΙΚΟΙ

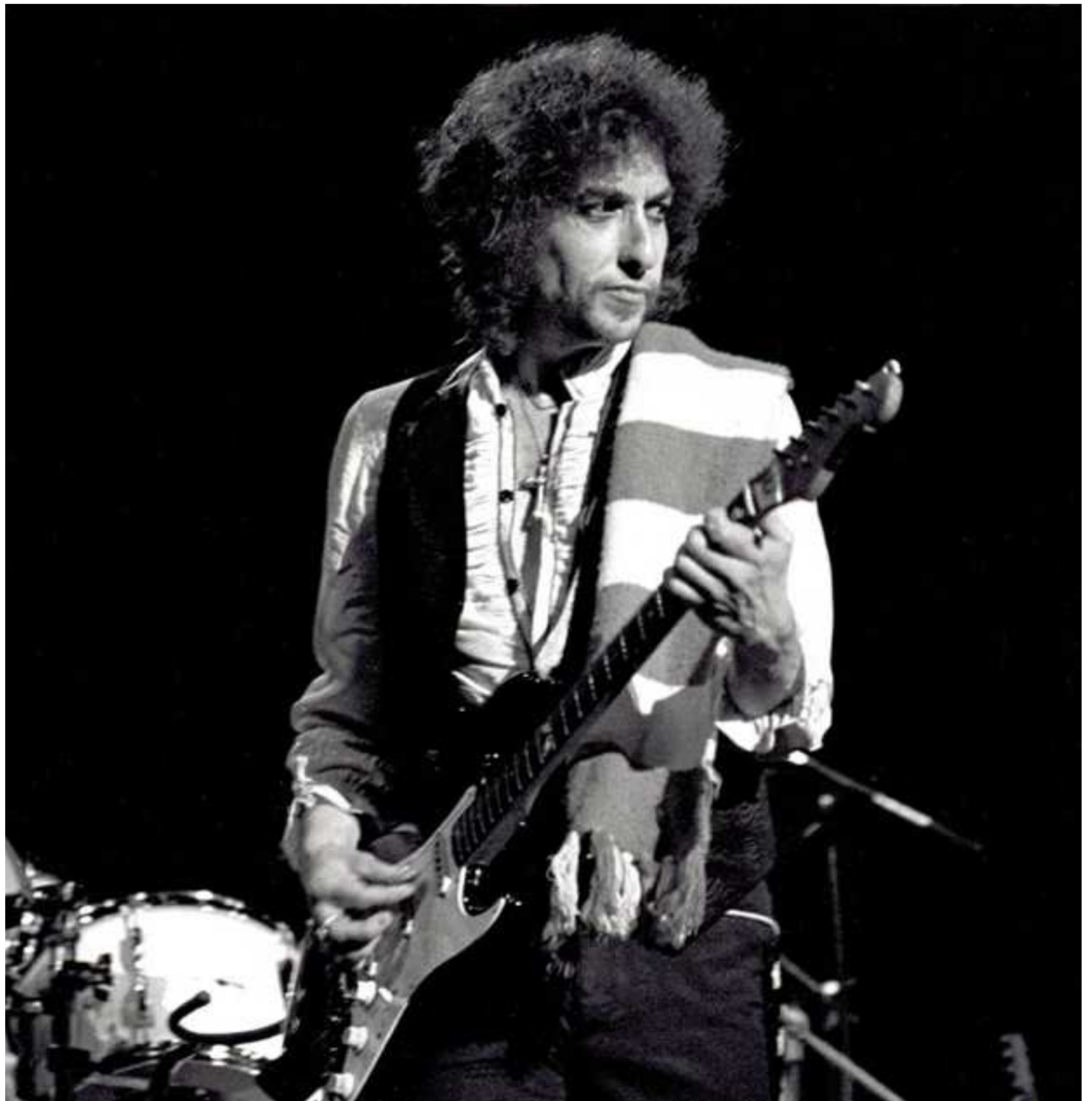
Ίσως η μεγαλύτερη απώλεια του σινεμά, το 2023, είναι ο **Άλαν Άρκιν**. Ο Άρκιν υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους ηθοποιούς, ενσαρκώνοντας τόσο ποικίλους και αντιθετικούς ρόλους, που το ταλέντο του έμοιαζε (και ήταν) αστείρευτο. Δύο από τις πιο όμορφες ηθοποιούς όλων των εποχών, χάθηκαν επίσης το 2023: η **Ρακέλ Γουέλς** και η **Τζέιν Μπίρκιν**, η ενσάρκωση μιας τόσο εύθραυστης θηλυκότητας, μπροστά σε μια κάμερα ή πίσω από ένα μικρόφωνο. Στην Ελλάδα, εκτός από τον **Σπύρο Φωκά**, έναν από τους λίγους «διεθνείς αστέρες» που έφεραν ελληνική υπηκοότητα, πέθανε ο **Νίκος Ξανθόπουλος**, ο λαϊκότερος όλων. Πέθανε επίσης η πρώτη πραγματική star του ελληνικού σινεμά, η **Μαίρη Χρονοπούλου** και τέλος, ένας από τους «τελευταίους μεγάλους» του ελληνικού θεάτρου, ο **Γιώργος Μιχαλακόπουλος**.

Ο BOB DYLAN ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Το πορτρέτο ενός περίεργα ευτυχισμένου βάρδου

Το πολύπαθο ζωντανό άλμπουμ του που ηχογραφήθηκε στο Budokan του Τόκιο επιστρέφει μετά από 45 χρόνια με ακυκλοφόρητα μέχρι πρότινος κομμάτια

Οντιλανισμός είναι μια μυστηριώδης και ακριβή θρησκεία που προσφέρει πειστικά επιχειρήματα για την πίστη στη σωτηρία. Το τελευταίο αντικείμενο που επιθυμούν οι πιστοί του Bob Dylan είναι ένα box set τεσσάρων CD με δύο πλήρεις συναυλίες, που αρχικά κυκλοφόρησε στα τέλη του 1978 ως το διπλό live άλμπουμ Bob Dylan at Budokan. Περιέχει και τα 22 τραγούδια της αρχικής έκδοσης σε πρόσφατα αναμεμιγμένη και remastered μορφή, καθώς και 36 ακυκλοφόρητα κομμάτια που είχαν παιχτεί στο μουσικό κέντρο του Τόκιο στις 28 Φεβρουαρίου και την 1η Μαρτίου 1978. Η συσκευασία αυτή περιλαμβάνει ένα ελκυστικό φωτογραφικό βιβλίο 56 σελίδων με σημειώσεις, καθώς και απομυμπητικά αναμνηστικά, όπως εισιτήρια συναυλιών, αφίσες και φυλλάδια.

Ενώ η ιστορική του σημασία είναι αδιαμφισβήτητη, η καλλιτεχνική αξία του Budokan έχει συζητηθεί έντονα από τότε που κυκλοφόρησε για πρώτη φορά πριν από 45 χρόνια. Η ανταπόκριση της κριτικής κυμαινόταν από χλιαρή έως εντελώς χλευαστική. Τα επανεφευρεθέντα τραγούδια του Dylan ήταν συχνά ενοχλητικά, αγχωτικά και ενίοτε εξοργιστικά. Ωστόσο, μια προσεκτική ακρόαση των πρωτότυπων τραγουδιών και του πρόσθετου υλικού αποκαλύπτει ότι έχουν γεράσει αρκετά χαριτωμένα - ο χρόνος φέρθηκε καλά σε αυτές τις ηχογραφήσεις.

Το Bob Dylan at Budokan έφτασε στο No. 13 στις ΗΠΑ και έγινε χρυσό, ενώ ταυτόχρονα έφτασε στο No. 4 στο Ηνωμένο Βασίλειο. Τα προηγούμενα άλμπουμ του ήταν εξαιρετικά δημοφιλή στο κοινό και απέδειξαν την απήχσή του στο mainstream. Μετά τις δίδυμες επιτυχίες των Blood on the Tracks και Desire, το Street-Legal ήταν άλλος ένας χρυσός δίσκος για τον Dylan.

Ενώ αυτή η ηχογράφηση από την πρώτη περιοδεία του Dylan εκτός των Ηνωμένων Πολιτειών από το 1966 κατέχει μια ξεχωριστή θέση στις καρδιές πολλών θαυμαστών, προκάλεσε διαμάχες και χλευασμό. Ορισμένοι μάλιστα τη συνέκριναν με τις εμφανίσεις του Elvis Presley στο Las Vegas. Το περιοδικό Rolling Stone το περιέγραψε ως ένα ελαττωματικό αλλά συναρπαστικό χρονικό του Dylan σε ένα σταυροδρόμι. Το All Music, σε μια κριτική δύο αστέρων, αναρωτήθηκε: «Για ποιον είναι αυτό;» και το χαρακτήρισε στην καλύτερη περίπτωση περιθωριακό.

Η ηχογράφηση στην αίθουσα τζούντο του Τόκιο για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1964 ήταν η τρίτη ζωντανή κυκλοφορία του Dylan σε σύντομο χρονικό διάστημα και ήρθε μετά το εξαιρετικό Before The Flood (1974) με την υποστήριξη της The Band και το λιγότερο Hard Rain (1976). Ωστόσο, το Bob Dylan at Budokan του 1978 υπολείπεται κατά πολύ του The Complete Budokan που κυκλοφόρησε τον Νοέμβριο του 2023. Ενώ η μακρά περιοδεία Rolling Thunder Revue του 1975-1976 έχει απαθανατιστεί στον εξαιρετι-

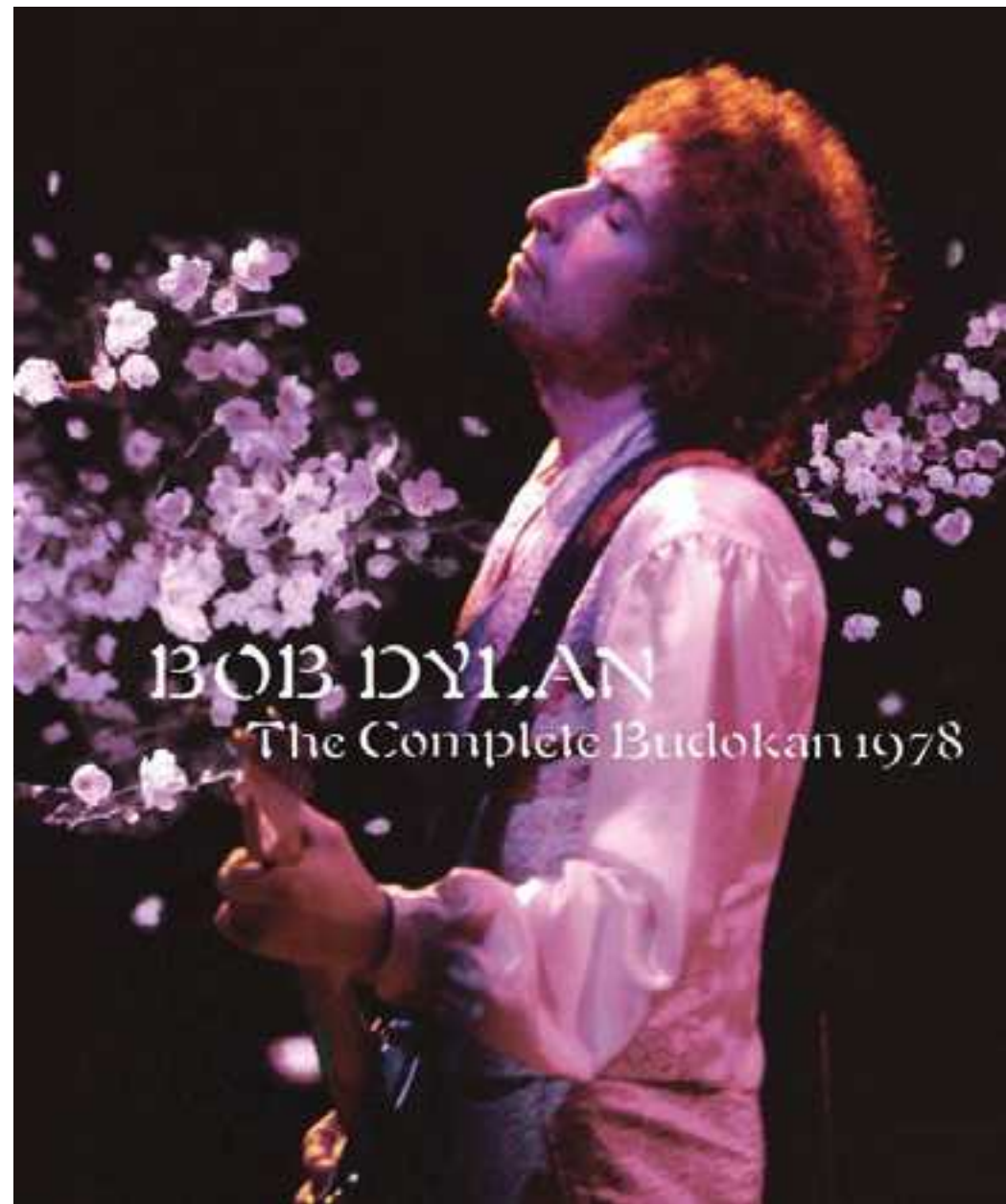
κό πέμπτο τόμο της σειράς Bootleg, και πάλι σε 15-CD box set της πλήρους περιοδείας, το αρχικό Budokan είχε διάρκεια μόλις 50 λεπτά.

Η σύνθεση των οργάνων και η ατμόσφαιρα εκείνων των εμφανίσεων πριν από 45 χρόνια είναι αρκετά διαφορετικές από αυτές που έκανε ο Dylan πρόσφατα στην εύστοχα ονομαζόμενη Never Ending Tour. Ενώ η τωρινή του προσέγγιση δεν έχει συμβιβασμούς, με ωμές και έντονες (και μερικές φορές αγνώριστες) εκτελέσεις των πρωτότυπων τραγουδιών, ο Dylan στην Ιαπωνία ήταν μια πιο ήπια, σχεδόν χαρούμενη εκδοχή. Αυτό ήταν ιδιαίτερα εμφανές στις αλληλεπιδράσεις επί σκηνής με τις τρεις γυναίκες τραγουδίστριες που τον πλαισίωναν. Κατά τη διάρκεια της συναυλίας της 28ης Φεβρουαρίου, σύστησε την Helena Springs ως «αραβωνιαστικά» του και αναφέρθηκε στην Debi Dye ως «πρώην σύζυγό» του. Στη συνέχεια, 24 ώρες αργότερα ο Dylan είπε ότι τις γνώρισε «τραγουδώντας σε ένα πολυκατάστημα».

Πόσο ευτυχισμένος ήταν ο ευδιάθετος Dylan στην παγκόσμια περιοδεία του 1978 με 114 συναυλίες που προσέλκυσαν σχεδόν δύο εκατομμύρια θεατές; Είναι δύσκολο να πούμε. Μόλις είχε κυκλοφορήσει το Renaldo and Clara, μια τετράωρη ταινία που αποσύρθηκε γρήγορα από τις αίθουσες μετά από εκτεταμένες αρνητικές κριτικές. Και αντιμετώπιζε το πανκ και τη ντίσκο, δύο είδη που έκαναν τον 36χρονο Dylan να μοιάζει με ένα παλιό λείψανο που αναπαύεται στις δάφνες του. Ωστόσο, η περιοδεία κύλησε πολύ ομαλά και συγκέντρωσε θετικά σχόλια από τους εμπλεκόμενους. Φαίνεται ότι ήταν μια γεμάτη και παραγωγική περίοδος για τον Dylan. Ο Heckel Sugano, ο οποίος διαχειρίστηκε τον κατάλογο του Dylan στο CBS Japan, θυμάται ότι στις 4 Μαρτίου, ο διευθυντής του CBS Norio Ohga διοργάνωσε ένα αποχαιρετιστήριο πάρτι για την περιοδεία στο εστιατόριο Maxim's. Προς έκπληξη όλων, ο Dylan εμφανίστηκε χαλαρός, υπέγραψε αφίσες και απόλαυσε τη γιορτή.

Οι πλήρεις κασέτες των δύο βραδιών στο Τόκιο που επιβίωσαν ανέπαφες μετά από 45 χρόνια είναι μια απόδειξη καλής τύχης. Οι συναυλίες ξεκίνησαν απαλά και γλυκά, αλλά γρήγορα στράφηκαν σε φλογερά μπλουζ διαμάντια όπως το Repossession Blues και το Love Her With A Feeling, με τον Steve Douglas (πρώην μέλος των Wall of Sound του Phil Spector) και το τενόρο σαξόφωνο και το φλάουτο του να βρίσκονται στο επίκεντρο της σκηνής. Ο κόσμος σίγουρα θα διαφωνήσει, αλλά η αγάπη, ο λυρισμός και η καλλιτεχνικότητα του Dylan λάμπουν στις εκτελέσεις των Just Like A Woman, Is Your Love In Vain? και Blowin' In The Wind, τα οποία απογειώνονται σε gospel ύψη στις εκτελέσεις του Budokan.

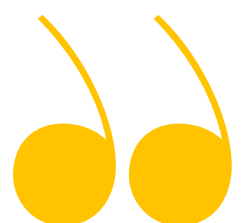
Ο Dylan ερμήνευσε 28 τραγούδια σε κάθε παράσταση του Budokan, με 23 από τα ίδια τραγούδια και στις δύο βραδιές. Ένα αξιοση-

μείωτο στιγμιότυπο ήταν μια υπέροχη εκτέλεση του Going, Going, Gone που περιείχε διαφορετικούς στίχους, αναστατώνοντας μερικούς πουριτανούς. Στη δεύτερη βραδιά, συμπεριέλαβε μια πραγματικά παραδεισένια και σπάνια εκτέλεση του The Man In Me, πολύ πριν την αναβίωσή του στο The Big Lebowski από τους αδελφούς Coen. Για όσους αμφισβητούν τις φωνητικές ικανότητες του Dylan, ακούστε αυτό το αριστούργημα και μετά ζητήστε αιώνια συγγνώμη. Περισσότερα trivia για τον αχόρταγο οπαδό; Παραδόξως, αριστουργήματα όπως τα Tomorrow Is A Long Time, Don't Think Twice It's All Right και Knockin' On Heaven's Door δεν παρουσιάστηκαν στην Ιαπωνία. Ακόμη και στην πιο εξημερωμένη εκδοχή της, η ιδιοφυΐα του Dylan ήταν πάντα απρόβλεπτη. Όπως και άλλο υλικό από το εκτεταμένο ηθασυροφυλάκιό του, οι πολύ κακοποιημένες ηχογραφήσεις του Budokan αποδείχθηκαν βαρυσήμαντες χάρη σε ένα απροσδόκητο box set που ρίχνει λαμπερό φως σε μια ξεχασμένη περίοδο του Dylan.

EL PAIS

Ενώ η ιστορική του σημασία είναι αδιαμφισβήτητη, η καλλιτεχνική αξία του Budokan έχει συζητηθεί έντονα από τότε που κυκλοφόρησε για πρώτη φορά πριν από 45 χρόνια

Ζεράρ Ντεπαρντιέ

Ο εκρηκτικός χαρακτήρας του, το ακόρεστο πάθος του για όλους τους χυμούς - και το ψαχνό - της ζωής, το ατίθασο προβοκατόρικο πνεύμα του, και κυρίως το ιδιοφυές υποκριτικό του ταλέντο, τον έχουν καταστήσει ένα ζωντανό θρύλο, με εκατομμύρια θαυμαστές σε όλο τον κόσμο. Και άλλους τόσους να τον εχθρεύονται. Ο Ζεράρ Ντεπαρντιέ, το φαινόμενο που μπήκε, ουσιαστικά στις αρχές της δεκαετίας του '70 με μία δαιμονισμένη φούρια στις μεγάλες οθόνες και γοήτευσε μέχρι τρέλας τους σινεφίλ όλου του κόσμου, έχει παραχωρήσει κομμάτι από την αίγλη του, λόγω του ατίθασου χαρακτήρα του αλλά και για τα καμώματά του. Παραμένει, όμως, ό,τι σημαντικότερο έχει βγάλει ο γαλλικός κινηματογράφος τον τελευταίο μισό αιώνα.

Ασυγκράτητος, με μυθιστορηματικό παρελθόν ακόμη και πριν από την ενηλικίωσή του, ο Ζεράρ Ντεπαρντιέ θα ξεκινήσει την καριέρα του στο θέαμα ως ηθοποιός, θα προχωρήσει ως σκηνοθέτης και παραγωγός, θα εξελιχθεί σε επιχειρηματία, ιδιοκτήτη αμπελώνων, συγγραφέα έξι βιβλίων και φαίνεται να καταλήγει σαν περιπλανώμενος φωνακλάς, βάζοντας στο στόχαστρό του και την ίδια του τη χώρα. Δημιούργησε ένα είδωλο, ζώντας δέκα ζωές σε μία και ταυτόχρονα με την πληθωρική παρουσία του, το εξωστρεφές εκτόπισμα που διαθέτει, θα μπει ως ηγέτης στον χώρο των ατάκτων, προκαλώντας αναταραχές μόνο και μόνο με το «καλημέρα».

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Μπορεί ο Αλέν Ντελόν, να έχει τη φήμη του πιο «γοπτευτικού αλήτη», αλλά ο Ντεπαρντιέ σίγουρα έχει κατακτήσει τον τίτλο του πιο «γοπτευτικού άρχοντα του σκότους», παρότι διαθέτει μία λάμψη μοναδική. Το εγκληματικό παρελθόν του, η ζωώδης συμπεριφορά του και πάντα το απίστευτο ταλέντο του, θα τον βοηθήσουν να γίνει σούπερ σταρ, αλλά τα ίδια χαρακτηριστικά θα τον τραβήξουν πολλές φορές και πάλι μέσα στο βούρκο, απ' τον οποίο πάλεψε για να βγει, αλλά φαίνεται ότι η σχέση αυτή με τη νεανική λασπουριά είναι ακατανίκητη. Προσφάτως, βρέθηκε και πάλι στην επικαιρότητα για ένα θλιβερό γεγονός, την αυτοκτονία της ηθοποιού Εμανουέλ Ντεμπεβέρ, που τον είχε κατηγορήσει για σεξουαλική παρενόχληση. Ο 75χρονος πλέον Ζεράρ Ντεπαρντιέ (γεννήθηκε στις 27 Δεκεμβρίου 1948), είναι ένας ήρωας της Γαλλίας, τόσο αντιφατικός και απρόβλεπτος, που δύσκολα μπορεί να εξερευνηθεί, να καταταχθεί σε κάποια κατηγορία. Οι θαυμαστές του ερμηνεύει πολλές, η προσφορά του στον κινηματογράφο σημαντικότερη, αλλά πάντα αυτοκαταστροφικός και αγόρταγος, θα συμπερασώσει στο πέρασμά του τα πάντα. Από τον γαλλικό καθωσπρεπισμό, την υποκρισία και την πολιτική ορθότητα, μέχρι τα επιτεύγματά του στο σινεμά, τις σχέσεις του με τους ανθρώπους της τέχνης του και φυσικά - αν ευσταθούν οι κατηγορίες - την ολέθρια σχέση του με τις γυναίκες, την κακοποινιτική του συμπεριφορά.

ΔΙΠΛΑ ΣΕ ΚΑΚΟΠΟΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΡΝΕΣ

Γεννήθηκε σε μία μίζερη πόλη της κεντρικής Γαλλίας, το Σατορού, ως τρίτο παιδί από τα πέντε της πάμφτωχης οικογένειάς του, που ζούσε με κοινωνικά επιδόματα. Ο πατέρας του αλκοολικός εργάτης και η δυστυχής μητέρα του, που ήταν έτοιμη να κάνει οτιδήποτε για να μην γεννηθεί ο μι-

Βιαστής ή θύμα πουριτανισμού

Και μπορεί ο Ντεπαρντιέ να ξεφεύγει από τις παγίδες ή το νομικό σύστημα της Γαλλίας, αλλά μάλλον δύσκολα θα καθαρίσει από το ΜεΤοο και τις κατηγορίες για βιασμούς δώδεκα γυναικών. Ένα ζήτημα, που στη Γαλλία έχει προκαλέσει μεγάλο θόρυβο, αλλά έχοντας πλήθος Γάλλων και Γαλλίδων με το μέρος του, που υποστηρίζουν ότι η σεξουαλική ελευθερία στη χώρα δέχεται επίθεση από μία ξένη μορφή πουριτανισμού. Και βεβαίως έχοντας τη συμπαράσταση από το σημαντικότερο κομμάτι του καλλιτεχνικού κυκλώματος, αφού οι κατηγορίες που αντιμετωπίζει θα έπρεπε να καθίσουν στο σκαμνί τη μισή Γαλλία. Είναι άγνωστο, αν θα ωριμάσει ποτέ αυτό το χαμίνι από το Σατορού, που δεν έχει πρόβλημα να κυλιέται στις λάσπες ακόμη και στην τρίτη ηλικία, την οποία έχει προσπεράσει με τον ασυγκράτητο χαρακτήρα του. Η μυθιστορηματική του ζωή θα μπορούσε να γεμίσει βιβλία, αλλά ουδείς μπορεί να προβλέψει το φινάλε του Ζεράρ Ντεπαρντιέ. Ίσως μέσα σε μια αίθουσα δικαστηρίου ή σε κάποια εξωτική χώρα. Το πιθανότερο πάνω σε κάποιο γλέντι, όπου το κρασί θα ρέει και οι τεράστιες βοδιμένες μπριζόλες θα εξαφανίζονται στο στομάχι του.

κρός Ζεράρ, άφησαν τη διαπαιδαγώγησή του στους φτωχικούς δρόμους, που ζούσαν κακοποιοί, αλήτες και πόρνες. Από το σπίτι έφυγε σε ηλικία μόλις 13 χρόνων, για να περιπλανηθεί ως ήρωας του Μαρκ Τουέν. Έκανε απάτες, μικροκλοπές, ενώ πολλές φορές συμμετείχε σε σύλληψη τάφων και αρπαγή χρυσαφικών, ενώ όταν κατάλαβε ότι είχε «πέραση» στους ομοφυλόφιλους τους πουλούσε τις «υπηρεσίες» του και πολλές φορές τους ξυλοκοπούσε κλέβοντάς τους. Ο Μάης του '68 για τον Ντεπαρντιέ δεν είχε τίποτα το ηρωικό, καθώς ήταν ακόμη μία ευκαιρία για να βγάλει εύκολα χρήματα, κλέβοντας πορτοφόλια και άλλα πολύτιμα αντικείμενα από τους διαδηλωτές που κοιμόντουσαν στους δρόμους.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΠΟΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΦΟΒΙΕΣ

Φυσικά, το πάθος για το ποτό το απέκτησε από τα νιάτα του, ενώ ο ισχυρισμός του ότι έπινε πάνω από δέκα μπουκάλια κρασί τη μέρα, μπορεί να φαντάζει απίστευτος, αλλά όχι για όσους τον γνωρίζουν από κοντά. Όπως είχε αποκαλύψει, το πάθος του ποτού προέκυψε από τις φοβίες που είχε και την εμμονή με τους θορύβους που κάνει το τεράστιο σώμα του,

από τον χτύπο της καρδιάς μέχρι τον ήχο των κλειδώσεων. Μία φοβία που μπορούσε να τον τρελάνει. «Δεν μπορώ να κοιμηθώ αν δεν είμαι τελείως μεθυσμένος», είχε πει κάποια στιγμή.

Την εποχή που βρισκόταν με το ένα πόδι στο μικροέγκλημα, με το άλλο πατούσε το θεατρικό σανίδι, μαθαίνοντας τη δραματική τέχνη στο Παρίσι. Η εμφάνισή του δεν θα μπορούσε να περάσει απαρατήρητη και θα αρχίσει κάποιες εμφανίσεις στο σινεμά, αλλά το 1974 θα ξεχωρίσει πρωταγωνιστώντας στην ταινία του Μπερτράν Μπλιε «Ο Χορός των Διεφθαρμένων», με την οποία θα ανοίξει ο δρόμος της καταξίωσης και μιας ζηλευτής καριέρας. Οι συνεργασίες του με τους Φρανσουά Τριφό, Μπερνάρντο Μπερτολούτσι, Μάρκο Φερέρι, Αντρέι Βάιντα, Πίτερ Γουέαρ, αλλά και εμβληματικοί ρόλοι, τον έφτασαν πολύ ψηλά, αν και για τους νεώτερους λάτρεις του θα είναι πάντα ο καλοκάγαθος γίγαντας Οβελίξ.

ΠΡΑΣΙΝΗ ΚΑΡΤΑ

Συνοπτικά, από τις ερμηνείες του σε πάνω από 200 ταινίες, θα αποκομίσει το αργυρό βραβείο στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Βενετίας, για τον ρόλο του

στο αστυνομικό δράμα «Τμήμα Δίωξης Ναρκωτικών», θα προταθεί για το Όσκαρ για το φιλμ «Σιρανό Ντε Μπερζεράκ», αλλά θα κατακτήσει το βραβείο Σεζάρ και το βραβείο του καλύτερου ηθοποιού στις Κάννες. Επίσης, κέρδισε τη Χρυσή Σφαίρα για την «Πράσινη Κάρτα», ενώ το 1996 θα στεφθεί Ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής και το 1997 θα λάβει το Χρυσό Λιοντάρι στη Βενετία για την προσφορά του στο σινεμά.

ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ωστόσο, αυτή η επιτυχία του, τα πλούτη που θα αποκτήσει, θα τον βάλουν σε νέες περιπέτειες, αφού η αχαλίνωτη προσωπικότητά του, θα τον κάνει να απαρνηθεί τη γαλλική υπηκοότητα, λόγω της υπερφορολόγησης και θα στραφεί στη Ρωσία και τον καλύτερο φίλο του, τον Βλαντιμίρ Πούτιν, απ' τον οποίο θα λάβει τιμητική υπηκοότητα. Τα ξεπάσματά του εναντίον της Γαλλίας δεν θα τον εμποδίσουν να επιστρέψει στα πατρία εδάφη, να κάνει σινεμά, τηλεόραση και ό,τι άλλο βάζει ο νους, αφού παραμένει ένα ζωντανό σύμβολο της Γαλλίας, ακόμη και όταν την περιφρονεί.

ΑΠΕ-ΜΠΕ/Χ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ

**Οι «25+1
ρετρό
ιστορίες»**

**ΚΑΙ
«Οι 'αποστάτες'
τα ρέντζελα
και οι δήμαρχοι»**

**Οι δύο
εκδόσεις
του Τύπου
Ιωαννίνων
και της
ΣΧΗΜΑ ΚΟΙΝΣΕΠ
στα βιβλιοπωλεία
των Ιωαννίνων**

Το Λιασκοβέτσι, ένας ξακουστός βικογιατρός και ο πρώτος πρόεδρος του Αρείου Πάγου

[ΤΗΣ **ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΑΓΓΕΛΗ**]

Η Λεπτοκαρυά είναι ένα χωριό του Ανατολικού Ζαγορίου Ιωαννίνων. Ένα χωριό που κάπκε δύο φορές μέσα σε έναν αιώνα: Το 1912 από τους Οθωμανούς και το 1943 από τους ναζί. Εκ των πραγμάτων, τα παραδοσιακά αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά που συναντά κανείς σε άλλα χωριά του Ζαγορίου, λείπουν σε μεγάλο βαθμό. Η Λεπτοκαρυά μέχρι το 1927 λεγόταν Λιασκοβέτσι. Μια σλάβικη ονομασία που μεταφράστηκε στα ελληνικά. Και η οποία βασίστηκε στις πολλές λεπτοκαρυές (φουντουκιάς) της περιοχής.

Κατά τον 18ο και τον 19ο αιώνα, το χωριό αυτό βίωσε την άνθησή του. Ο γάλλος περιηγητής Φρανσουά Πουκεβίλ θεωρούσε το Λιασκοβέτσι ως το καλύτερο σχολείο για τους βικογιατρούς (εμπειρικοί γιατροί). Ξακουστός βικογιατρός, με καταγωγή από το χωριό αυτό, ήταν ο Πανταζής Εξάρχου, ο οποίος έκανε και πολλές ευεργεσίες. Ο γιος του, Κώστας, «παρακολουθήσας (1784) Φιλιππουπολίτας εμπόρους ροδαλαίου εις Ινδία προοδεύει και ακμάζει (1792-1794)

συνεργήσας και προς προαγωγήν της Ορθοδοξίας εν Καλκούτη, ίδρυσε εμπορικούς οίκους και διύθυνε εκεί 'εμπορικόν δικαστήριον'».

Κατά την περίοδο της ύστερης οθωμανοκρατίας, το χωριό είχε πάνω από 1000 κατοίκους. Υπήρχε δε Ελληνικό Σχολείο, στο οποίο, σύμφωνα με στοιχεία, το 1874 φοιτούσαν 22 μαθητές και 8 μαθήτριες.

Ένα από τα σημαντικά πρόσωπα με καταγωγή από το Λιασκοβέτσι, ήταν ο Χριστόδουλος Κλονάρης (1788 – 1849), ο πρώτος πρόεδρος του Αρείου Πάγου εν έτει 1835. Ο Κλονάρης είχε κάνει νομικές σπουδές στο Παρίσι. Επέστρεψε στην Ελλάδα το 1825 και τρία χρόνια ορίστηκε δημόσιος συνήγορος στο Ανέκκλητον Κριτήριον, ένα δικαστήριο που αποτελούσε κάτι σαν το σημερινό εφετείο. Το Ανέκκλητον Κριτήριον ήταν ένα και μοναδικό σε όλη τη χώρα. Η πρώτη του πανηγυρική συνεδρίαση έγινε το 1829, με τον Κλονάρη να εκφωνεί τον «εισόδιον» λόγο. Εκείνη η αγόρευσή του θεωρείται ως η πρώτη εισαγγελική αγόρευση στην Ελλάδα. Ο Κλονάρης παραιτήθηκε αργότερα από τη θέση αυτή. Συμμετείχε δε στη δίκη του Θεοδώρου Κολοκοτρώνη και του Δημήτριου Πλαπούτα το 1834. Ήταν ο δικηγόρος του δεύτερου.

Η Λεπτοκαρυά μέχρι το 1927 λεγόταν Λιασκοβέτσι. Μια σλάβικη ονομασία που μεταφράστηκε στα ελληνικά. Και η οποία βασίστηκε στις πολλές λεπτοκαρυές (φουντουκιάς) της περιοχής.

